

Monelle evankelista Markus on rakkain evankelista.

Siinä viettää evankelistan konstailematon tyyli, joka ehkä liittyy siihen, että näiden kirjoitusten ajallinen etäisyys Jeesukseen on evankeliumeista pienin.

Mk 1: 14-15 on kuin johdantosanat koko evankeliumiin, kaikkiin Jeesuksesta muistiin tallennettuihin asioihin. Jeesus ei tullut julistamaan itseään, vaan Jumalan valtakunnan läheisyyttä – läsnäoloa. Elämässämme on varmasti ollut ahdistuksen aikoja, jolloin kappailimme epäilysten kanssa ja mietimme: ”Olenkohan lainkaan oikea kristitty? Ei kai sentään näin huono, syntinen tai penseä ihminen voi Jumalalle kelvata.” Etsimme silloin varmaan sisimmästämme vahvaa, käännteentekevää uskonkokemusta – emmekä löytäneet.

Niissä hetkissä meidän tulisi muistaa kasteemme hetkeä ja siitä nimenomaan Jumalan lupausta: ”Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” Tämä lupaus on voimassa aina, meidän tuntemuksistamme riippumatta. Kristuksen työtä eivät voi tehdä tyhjäksi mitkään ihmisen epäilykset, ei syntisyys, ei edes itse paha.

Luther, joka voimakkaasti puhui Jumalan työstä ja ihmisen kykenemättömyydestä tehdä yhtään mitään oman pelastuksensa eteen, varoitti myös väärästä varmuudesta. Kaste **ei** oikeuta hengelliseen velttouteen. Päinvastoin ja kahdestakin syystä.

Ensinnäkin jo pelkän kiitollisuuden pitäisi kannustaa meitä Kristuksen seuraajiksi, tekemään hyvää lähimmäisillemme ja elämään Jumalan tahdon mukaista elämää. Kaste on **elämänmittainen ohjel-manjulistus**, kutsu lähteä mukaan toteuttamaan Jumalan mielen mukaista maailmanjärjestystä jo tässä ajassa. Kasteemme varassa uskallamme heittäytyä vaihtoehtoiseen elämäntapaan, vallankumouksellisiksi Jumalan valtakunnan puolesta.

Toiseksi Luther muistutti siitä, että pelastettukin ihminen on edelleen ihminen, siis syntinen. Täydellisiä ja pyhiä meistä tulee vasta

uuden luomisen päivänä. Siihen asti meissä on hengissä ja enimmäkseen vielä voikin hyvin oma itsekäs ihmisluontomme, joka kai-kin tavoin kapinoi Jumalaansa vastaan.

Kasteemme ansiosta meillä on kuitenkin käytössämme tehokkaita ”aseita” - välineitä: lopullinen voitto on jo saatu, meidän tehtävämme on enää kukistaa itsekyyttämme ”päivittäisannoksina”. - Vaikka joudummekin joka päivä tunnustamaan, ettemme kykene tekemään sitä hyvää, mitä tahtoisimme, jo sen huomaaminen on osoitus Pyhän Hengen työstä meissä.

Kasteen armo auttaa meitä tekemään parannusta itsekkyydettämme. Vaikka tie tuntuu pitkältä ja joskus epätoivoiseltakin, toivon se ei ole, kun emme joudu taistelemaan oman voimamme varassa. Pyhä Henki lahjoittaa meille päivittäin uskoa ja rakkautta jaksaaksemme elää tässä maailmassa.

”Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti”!

Tämä lupaus on voimassa aina, meidän tuntemuksistamme riippumatta.